

zorganizowała pokaz pływania i ratownictwa. Pokaz był wstępem do kursu pływania i ratownictwa, zakończonego 28 sierpnia 1938 roku zawodami pływaczkimi. Program zawodów przewidywał pływanie na czas dla panów na dystansie 100 metrów stylem klasycznym, dowolnym i na wznak, oraz 400 metrów stylem dowolnym. Panie zostały zaproszone do pływania na dystansie 100 m stylem dowolnym i klasycznym. Chłopcy do szesnastego roku życia mieli możliwość przystąpienia do zawodów – 50 metrów stylem dowolnym i klasycznym. Zawody zwieńczone zostały meczem piłki wodnej, rozegranym między drużyną miejskiego Sokoła a Klubem POZP Poznań.

Basen przy ulicy Gnieźnińskiej

W latach II wojny światowej Niemcy przystąpili do budowy basenu kąpielowego, który miał służyć przede wszystkim żołnierzom niemieckim oraz przybywającym do Wrześni niemieckim osadnikom. Basen został zlokalizowany na ziemiach należących w części do parku miejskiego, w części do parafii kościoła rzymskokatolickiego. Budowa nowego obiektu została umieszczona tuż za spichlerzem rodziny Urbańskich, na terenach, gdzie ongiś pozyskiwano torf. Nowo powstający obiekt od strony parku miejskiego oddzielony był pasem zieleni.

Do budowy basenu Niemcy posłużyli się jeńcami radzieckimi, przebywającymi w obozie położonym na terenach należących do miejscowej mleczarni, oraz ludnością żydowską, skoncentrowaną w barakach przy dworcu PKP. Wrześnianie pamiętający zdarzenia lat II wojny wspominają także o jeńcach francuskich, biorących czynny udział w budowie basenu. Budowę obiektu zakończono w 1941 roku.

Wybudowany przez Niemców basen miał 102 metry długości, szerokości 30, oraz 4,5 m głębokości, za niecką główną basenu znajdował się brodzik. Basen nie był wyłożony płytkami, na ścianach widoczne były ślady po szalunku, natomiast płytki ceramiczne były położone tylko w brodziku dla najmłodszych użytkowników basenu.

Od jednego z brzegów basenu bieły dwa pomosty, dzielące nieckę na trzy części (trzy różne głębokości). Pomosty nie kończyły się na drugim brzegu, lecz sięgały mniej więcej do połowy szerokości basenu. Na jednym z krótszych brzegów znajdowały się betonowe punkty startowe oraz wieża do wykonywania skoków (wraz z trampoliną).

Wejście na teren obiektu znajdowało się od strony ulicy Daszyńskiego. Tuż przy bramie widoczna była tabliczka „Tylko dla Niemców”, natomiast za bramą usytuowano 3 natryski, których część tuż przy ziemi wyłożono żwirem. Od natrysków w stronę niecki prowadził utwardzony deptak.

Na terenie basenu były drewniane szatnie (vis-à-vis natrysków) oraz latryny.

Basen był zasilany wodą płynącej przez park Wrześnicy – poprzez odpowiednie spiętrzenie wody. Mniej więcej na wysokości stawu w parku miejskim położona była ceramiczna rura, łącząca rzekę z niecką basenu.

Powstanie nowego obiektu nie oznaczało likwidacji łazienek dotychczas istniejących, natomiast do języka mieszkańców miasta weszły dwa nowe pojęcia związane z powstaniem basenu przy ulicy (obecnie) Daszyńskiego/Gnieźnieńskiej. Łazienki rzeczne zaczęto nazywać „starymi łazienkami”, basen wybudowany przez Niemców „nowymi łazienkami”.

Stare łazienki w latach II wojny światowej użytkowane były przez ludność polską z oczywistych, podanych wyżej powodów.

Po opuszczeniu przez Niemców Wrześni basen przy ulicy Gnieźnieńskiej stał się własnością Polaków.

W związku z tym, że basen kąpielowy w części znajdował się na gruntach należących do parafii kościoła rzymskokatolickiego, a po wojnie jego administrowaniem zajęły się władze miejskie, Zarząd Miasta w 1949 roku rozpoczął działania mające na celu pozbawienie Kościoła prawa do własności gruntu (postępowanie wywłaszczeniowe). Ostatecznie władzom miejskim nie udało się pozbawić Kościół praw do tych gruntów; wyrok w tej sprawie zapadł w 1959 roku, na jego mocy Miejska Rada Narodowa we Wrześni musiała zapłacić parafii odszkodowanie w wysokości 7 538 złotych.

Tuż po rozpoczęciu zmagania o prawo do gruntu, w 1950 roku Zarząd Miejski powziął decyzję zakupu dla basenu nowej pompy motorowej.

W 1958 roku basen przeszedł kapitalny remont. Wówczas to wybudowano drewniany dom socjalny, służący jako magazyn sprzętu potrzebnego do konserwacji niecki, w okresie letnim natomiast był on wykorzystywany przez ratowników zatrudnianych przez władze miejskie na okres letni. Remont basenu planowano zakończyć do czerwca 1958 roku, jednak nastąpiło to dopiero w sierpniu; wtedy basen został oddany do użytku.

W okresie powojennym zarząd nad basenem miejskim został powierzony Miejskiemu Przedsiębiorstwu Gospodarki Komunalnej. MPGK do prac (do otwarcia nowego sezonu) przygotowywało się od kwietnia; wówczas to usuwano z niecki liście, wypompowywano resztki wody, dokonywano drobnych napraw i remontów, następnie tak przygotowany do sezonu obiekt zgłaszano do Sanepidu. Po odbiorze, dokonany przez Stację Sanitarno-Epidemiologiczną, basen oddawany był do użytku publicznego. MPGK zobowiązane było do dwukrotnej zmiany wody w niecce basenu w okresie letnim.

W tym okresie basen zasilany był wodą z Wrześnicy, następnie został podłączony do miejskiej sieci wodociągowej, ale w związku z tym, że latem wodociągi

miejskie podlegały zbyt dużym obciążeniom, władze miejskie postanowiły, że na terenie obiektu zostanie wybudowana studnia głębinowa zaopatrującą w wodę obie niecki basenu. Kolejną przyczyną determinującą powstanie na terenie obiektu studni głębinowej był fakt, że poziom wody we Wrześnicy był zbyt niski i uniemożliwiał zaopatrywanie basenu tym sposobem.

Z wyżej wymienionych powodów w latach 1963–1964 kąpielisko miejskie było zamknięte.

Prace nad budową studni trwały w latach 1964/65 (wykonanie dokumentacji technicznej i prac na terenie obiektu). Wykonawcą wszystkich robót było Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji we Wrześni.

Powstała studnia miała 138,2 m głębokości, długość filtra wynosiła 10,2 m. Przy tych parametrach otrzymywano wydajność otworu studni 40 m³ na godzinę, przy depresji 14,95 m.

Obudowę studni wykonano z cegły na zaprawie cementowej. Obudowa została pokryta podwójną izolacją z papy, ponieważ w związku z tym, iż stawiano ją w pobliżu Wrześnicy i przekroczony mógł zostać poziom lustra wody rzeki, liczone się z wysokim poziomem wód gruntowych i niebezpieczeństwem wniknięcia ich do studni. Pokrywa obudowy została wykonana z płyty żelbetonowej o grubości 15 centymetrów. W płycie znajdowały się dwa włazy wraz z pokrywami i kominkiem odpowietrzającym. W ścianę wewnętrzną obudowy studni wmurowano klamry zejściowe w odstępach 30 centymetrów. W studni zamontowany został wodomierz o średnicy 100 mm oraz pompa.

W związku z tym, że ciśnienie w sieci wewnętrznej obiektu miało być adekwatne do ciśnienia w miejskiej sieci wodociągowej (3 atmosfery), postanowiono zamontować pompę głębinową typu G 80 IV A o wydajności 700 litrów na minutę z silnikiem SCH 20/15, pracującą na napięciu 380 V.

Następnie przystąpiono do wykonywania rurociągu wody zimnej, którego głównym zadaniem było doprowadzenie wody do niecek basenu. Rurociąg miał dwie nitki; jedna doprowadzała wodę do osadnika, druga do basenu właściwego.

Początek rurociągu znajdował się na głębokości 40 centymetrów, tuż przy ścianie obudowy. Powstały rurociąg przecinał się z przewodem żeliwnym o średnicy 100 mm, który doprowadzał wodę do basenu z sieci miejskiej wodociągowej. Dwa krzyżujące się rurociągi połączono, montując zasuwę odcinającą. Połączenie obu rurociągów miało dwa cele; po pierwsze – pozwalało na zasilanie basenu w wodę z wodociągów w przypadku awarii urządzeń studni, po drugie – studnia mogła zasilać w wodę miejskie rurociągi w przypadku obciążeń w okresie letnim, tym bardziej że przeprowadzone na wodzie badania wskazywały na zdatność wody do spożycia bez jej wcześniejszego uzdatniania.

Podczas tego remontu wykonano także rurociąg dla wody ciepłej, sieć przewodów kanalizacyjnych i natryski.

Na urządzenie rurociągu wody ciepłej składały się: bojler o pojemności 800 litrów, połączony z wężownicą o powierzchni 1,42 m², kotłami BC i N o powierzchni 6 m². Zestaw grzewczy (wraz z mieszaczem wód) gwarantował natryskom wodę o temperaturze około 30 stopni Celsjusza.

Budowa przewodu kanalizacyjnego miała na celu odprowadzanie wody od natrysków. Przy okazji tych prac wymieniono studzienki rewizyjne i przeczyszczono pozostałe, istniejące już przewody sieci kanalizacyjnej.

Natryski zostały postawione przy brodziku. Było ich pięć, każdy z nich uruchamiany był naciśnięciem stopy na płytę przy ramieniu natrysku.

W czasie trwania kolejnych remontów basenu kąpielowego oblegane były stare łazienki, które funkcjonowały do rozpoczęcia budowy Zalewu Lipówka. Jednak pod koniec istnienia był to obiekt, który nie posiadał przedwojennej infrastruktury, niszczący, niemodernizowany i nieodpowiadający duchowi epoki. Wymiana wody w niecce, tak jak przed wojną, następowała przez napływanie do wnętrza wody z Wrześnicy; nachylenie dna powodowało wypływanie wody drugą stroną. W chwili likwidacji starych łazienek społeczność Wrześni traciła jeden obiekt o charakterze sportowo-rekreacyjnym, zyskiwała inny, o czym w podrozdziale na temat samego Zalewu.

W wyremontowanym obiekcie w 1965 roku rozgrywano mistrzostwa Polski w piłce wodnej – waterballu (zawody o podobnym profilu zorganizowano przed remontem w roku 1961 i 1962).

Basen miejski był pod jurysdykcją MPGK do czasu powołania OSiR-u. Zanim jednak powstał wrzeński OSiR, Przedsiębiorstwo Budownictwa Komunalnego na początku lat siedemdziesiątych wyremontowało obiekt. Położono wówczas płytki ceramiczne w niecce basenu oraz wybudowano pawilon socjalny, w którym mieściła się między innymi kasa biletowa oraz pomieszczenia gospodarcze. Obecnie w pawilonie tym znajduje się restauracja „Aleksandra”, prowadzona przez Aleksandrę Drzewiecką.

W okresie PRL-u nowe łazienki przeszły liczne remonty i modernizacje. W 1974 roku ich stan przedstawiał się jak niżej.

Basen kąpielowy w 1974 roku posiadał wymiary 112 na 30 metrów z wydzielonym brodzikiem dla dzieci o wymiarach 30 na 15 metrów. Na terenie obiektu basenu kąpielowego o powierzchni 1 hektara znajdował się murowany pawilon mieszczący przebieralnię, szatnie, natryski, ubikacje oraz pomieszczenie dla ratowników wodnych. Ponadto znajdował się tam kiosk „Ruchu”.

Część biurowa pawilonu zajmowana była przez Spółdzielnię Inwalidów Ochrony Mienia i Usług Różnych.

Koszty eksploatacji obiektu wynosiły 84 629 złotych, w tym:

- osobowy fundusz płac – 44 784 zł (zatrudnienia na sezon ratownika wodnego, kasjera–biletera, sprzętaczki oraz 1/3 kosztów całorocznego zatrudnienia pracowników stałych ośrodka)
- osobowy fundusz płac – 8 993 (składki ubezpieczeniowe ZUS)
- koszty usług obcych – 7 762 (opłaty telefoniczne, bieżące remonty)
- koszty zakupu materiałów do eksploatacji – 21 050 (zakup wapna chłorowanego, zakup środków ochrony osobistej, sprzęt ochronny i porządkowy, apteczki pierwszej pomocy),
- bezosobowy fundusz płac – 1 539 (zlecone prace przy czyszczeniu basenu)
- inne wydatki – 501 złotych.

Dochody basenu kąpielowego w 1974 roku wyniosły 12 094 złotych (wpływy za bilety wstępu).

W latach 1982–1985 przeprowadzono na basenie prace o charakterze remontowo–konserwatorskim. Kazimierz Ptaszyński – dyrektor OSiR-u – wspomina, że remont przypadł na okres bardzo upalnych lat. Prace remontowe wykonało Przedsiębiorstwo Remontowo–Budowlane z Wrześni.

Po remoncie niecka główna basenu miała długość 90 metrów, szerokość 33, brodzik (o głębokości 0,5 m) posiadał wymiary 15 metrów długości, 33 szerokości. Niecka i brodzik połączone były ze sobą, aczkolwiek oddzielone niewielkim murkiem. Całkowita długość basenu wynosiła 105 metrów, a szerokość – 33 metry. Kubatura obu niecek wynosiła 6 tysięcy m³. Napełnianie basenu wodą trwało aż dwa tygodnie i odbywało się tylko nocą, ponieważ w dzień wysokie zapotrzebowanie na wodę zgłaszały zakłady przemysłowe oraz odbiorcy indywidualni, a istniejąca wówczas sieć wodociągowa nie była na tyle wydolna, aby zaspokoić roszczenia wszystkich korzystających z sieci.

W czasach PRL-u kilkakrotnie nastąpiła zmiana nazwy jednostki, do zadań których należało zarządzanie basenem. Do 1972 roku basen pozostawał w jurysdykcji Miejskiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej (MPGK). W 1972 roku powstał Powiatowy Ośrodek Sportu, Turystyki i Wypoczynku (POSTiW). 1 stycznia 1976 roku powołano Ośrodek Sportu i Rekreacji (OSiR), natomiast już 15 stycznia tego samego roku powstały OSiR został zamieniony na Wojewódzki Ośrodek Sportu i Rekreacji w Poznaniu, oddział we Wrześni (WOSiR).

[W czasie istnienia WOSiR–u jednostka miała w swoim zarządzie cztery obiekty sportowo–rekreacyjne: kąpielisko przy Zalewie Lipówka, camping, basen kąpielowy przy ulicy Gnieźnieńskiej i Zespół Obiektów Sportowych przy ulicy Kościuszki – „Wembley”].

WOSiR istniał do 16 kwietnia 1982 roku, kiedy powrócono do dawnej nazwy OSiR, a jednostka przestała być oddziałem organizacji wojewódzkiej. Taki stan rzeczy istniał do końca PRL-u. 1 lipca 1991 roku Ośrodek Sportu i Rekreacji przestał istnieć, nastąpił rozdział na basen i camping.

W 1984 roku na basenie przeprowadzono kapitalny remont.

W 1985 roku na basenie, w trakcie zawodów pływackich zorganizowanych latem przez Ośrodek Sportu i Rekreacji, Niemka z Niemieckiej Republiki Demokratycznej Carina Fickenscher pokonała dystans 50 metrów w 39 sekund, co stanowi rekord pływacki ustanowiony na tym obiekcie.

W 1994 roku na basenie prowadzono prace remontowe. Wyremontowano między innymi: studnię głębinową, agregaty, tablice rozdzielcze do chlorosodu, odnowiono szatnie i ubikacje. Problem nadal stanowiła woda nachodząca z Wrześnicy do niecki basenu, w jej najgłębszym miejscu.

Także w 1994 roku założono przeprowadzenie modernizacji basenu. Plan modernizacyjny podzielono na trzy etapy. Pierwszy zakładał budowę kotłowni olejowej, stacji uzdatniania wody, trafostacji oraz części budowlanej basenu. Etap drugi przewidywał założenie sieci wodno-kanalizacyjnej na terenie całego obiektu, sieci wentylacyjnej, elektrycznej i teletechnicznej oraz centralnego ogrzewania. Trzeci – przykrycie niecki basenu dachem wraz z łącznikiem. Etap III nigdy nie został zrealizowany.

W 1995 roku basen został zamknięty przez stację sanitarno-epidemiologiczną z powodu przekroczenia w wodzie stężenia bakterii coli.

W roku następnym w dalszym ciągu obsługa techniczna basenu zmagala się z problemem oczyszczania wody i niedopuszczania do przekroczenia stężenia bakterii fekalicznych. Wodę oczyszczano poprzez stały dopływ nowej, czystej, z dodatkiem podchlorku sodu, jednak postulatem pod adresem władz miejskich było zaopatrzenie basenu w filtry.

W maju 1996 roku przeprowadzono kolejne prace remontowo-konserwatorskie – wypompowano nieczystości z miski basenu w najgłębszym miejscu.

Poczynione prace nie zapobiegły powtórzeniu się sytuacji sprzed roku. W lipcu 1996 roku basen został zamknięty z powodu przekroczenia stężenia bakterii coli.

W 1997 roku pojawił się pomysł zainstalowania baterii słonecznych w celu przedłużenia czasu użytkowania basenu do września. Nie udało się jednak tego zamierzenia urzeczywistnić.

Do modernizacji obiektu doszło w latach 1998-1999 siłami Wrzesińskiej Remontowo-Budowlanej Spółdzielni Pracy. Projekt modernizacji został wykonany przez firmę Elimp z Warszawy. Plan przewidywał gruntowny remont niecki basenu, powstanie sztucznego lodowiska oraz niezbędną tym obiektom

infrastrukturę. Obiekt miał być wyposażony w absorbery służące do podgrzewania wody do temperatury 20 stopni Celsjusza, miał również służyć tworzeniu płyty lodowej lodowiska w zimie. Kosztorys prac przewidywał sumę 2 milionów 800 tysięcy złotych.

W wyżej wymienionym okresie przeprowadzono także generalny remont, a właściwie wybudowano nową sieć wodociągową. W tym celu zlikwidowano sieć dotąd istniejącą, nowe przewody doprowadzono do budynków, basenu oraz do myjki nóg przy niecce basenu. Nowa sieć została doprowadzona do kolektora sanitarnego Dn 800. Integralną częścią czynionych wówczas prac była budowa dwóch nowych studzienek oraz wymiana jednej.

Postawiono wówczas (1998/99) 2 hydranty naziemne HP 80 o wydatku 5 dm³/s, służące między innymi do napełniania niecki basenu.

Po modernizacji basen oddano do użytku 14 sierpnia 1999 roku. Obiekt oferował basen o wymiarach 25 x 16 metrów, lodowisko 25 x 40 metrów oraz zaplecze z zespołem recepcyjnym i higieniczno-sanitarnym. Teren wokół został pokryty kostką polbrukową – ogólna powierzchnia 1 900 m².

Pod koniec sierpnia 1999 roku na basenie nie można było podgrzewać wody, ponieważ, mimo zamontowanej przez Energetykę trafostacji, nie podłączono jej do urządzeń przy basenie.

W 2000 roku na basenie rozegrano I Pływackie Mistrzostwa Wrześni o Puchar „Wiadomości Wrzesińskich” oraz pierwszy raz Mistrzostwa Miasta i Gminy Szkół Podstawowych i Gimnazjów w Pływaniu. Także w 2000 roku zakupiono odkurzacz wodny do sprzątania dna niecki basenu oraz do czyszczenia ścian basenu przy pełnej niecce.

6 października 2000 roku firma Nowbud z Wrześni rozpoczęła prace nad modernizacją basenu. W zakresie wykonywanych prac miały się znaleźć: remont niecki, 52-metrowa zjeżdżalnia, szatnie, natryski. Między wykonawcą a inwestorem (Urzędem Miasta i Gminy we Wrześni) ustalono, że niecka zostanie wyremontowana przez firmę do maja 2001 roku, zjeżdżalnia, szatnie i natryski zostaną oddane do użytku w 2002 roku. Projekt modernizacji został wykonany przez firmę Jeżewscy z Poznania.

Mimo zapowiedzi oddania niecki na maj 2001 roku, nastąpiło to dopiero 24 sierpnia. Głębokość niecki w najpłytszym miejscu wynosiła 30, w najgłębszym 120 centymetrów, szerokość 25, długość 60 metrów, zjeżdżalnia miała długość 52 metrów. Powierzchnia lustra wody wynosiła 1 200 m². Całkowity koszt inwestycji zamknął się w sumie 3 mln 250 tysięcy złotych.

Także w 2002 roku Urząd Miasta i Gminy we Wrześni podpisał umowę ze Spółdzielnią Wielobranżową USI w Poznaniu na wykonanie usługi – ochrona mienia WOSiR-u.

W 2005 roku niecka główna basenu wymagała remontu, ponieważ do marca tego roku zniszczeniu uległo 120 m² płytek ceramicznych. Wykonanie nie podlegało gwarancji, ponieważ gwarancja przez firmę Nowbud została wystawiona na trzy lata, które minęły w 2004 roku. Jan Nowak – właściciel Nowbudu – tłumaczył, że stało się tak za sprawą pewnych zaniechań, do których doszło w trakcie remontu; według wykonawcy zrobiono wszystko oprócz zakupu i założenia płytek.

Odpowiedzialnością próbowano obarczyć kierownictwo Łazienek, argumentując, że do odpadania płytek doszło, ponieważ niecka nie została wypełniona glikolem (odmrażaczem), do czego M. Pierzchliński – kierownik WOSiR-u – ustosunkowuje się w sposób następujący: zakup 600 m³ glikolu równa się cenie nowych płytek.

W 2005 roku Nowbud zakupił dla Łazienek separator tłuszczów.

W 2003 roku na terenie Łazienek powstały trzy place do gry w piłkę plażową. Powstanie nowych obiektów związane było z inicjatywą D. Więcka, J. Gręпки i A. Bandosza. Całkowity koszt wykonania obiektów, odgradzonych od basenu szpalerem pergoli, zamknął się w kwocie 15 tysięcy złotych. Dla zawodników i widowni (także w 2003 roku) przygotowano wjazd od ulicy Daszyńskiego, a na terenie Łazienek – parking.

30 maja 2003 roku odbył się na boiskach Turniej Eliminacyjny Mistrzostw Polski Mężczyzn w Siatkówce Plażowej.

13 lipca 2003 roku na nowo pobudowanych obiektach rozpoczął się Turniej Otwarcia Sezonu w Plażowej Piłce Siatkowej Mężczyzn. Również w 2003 roku na nowo powstałych obiektach rozegrano Otwarte Mistrzostwa Wrześni i Mistrzostwa Polski Pracowników Samorządowych.

W 2005 roku obiektowi przybyły dwa stoły do armwrestlingu.

W lipcu 2006 roku do trzech istniejących dobudowano czwarte boisko. Także w 2006 roku na terenie Łazienek pojawiła się „Babcia” – stary wóz strażacki Ochotniczej Straży Pożarnej z Marzenina. W letnie upalne dni „Babcia” chłodzi uczestników kąpieli mżawką wodną, rozpylaną z wykorzystaniem pompy i działka strażackiego.

Mimo ciągłych modernizacji, basen przy ulicy Gnieźnieńskiej wymaga dalszych nakładów finansowych. Pilną potrzebą na 2008 rok jest posiadanie nowej stacji uzdatniania wód, między innymi z tego powodu, że ta istniejąca zaopatrzona jest w stare płócienne filtry z ziemią okrzemkową, a magazyn chemii oddalony jest od niej o kilkadziesiąt metrów, z związku z czym istnieje ciągła konieczność przemieszczania się między nim a stacją.

W 2008 roku dotacja z urzędu miasta dla basenu wyniosła 300 tysięcy złotych, na dzień 31 lipca dochody płynące z basenu zamknęły się w kwocie

92 138 złotych. W sezonie na basenie pracowało 7-8 ratowników oraz 3 stażystów – młodszych ratowników Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego.

W latach 2007 i 2008 obiekt wzbogacił się o dwie poduchy powietrzne do skakania, umilające czas najmłodszym bywalcom Łazienek.

W 2008 roku dokonano remontu instalacji chłodniczej lodowiska, pod płytą boiska poklejono 4 km rur, które przykryte zostały piaskiem; przy tej okazji uzupełniono media w instalacji – 80 kg amoniaku i 6 m³ glikolu – oraz dokonano przeglądu sprężarki o mocy chłodniczej 180 kW. Istniejąca sieć chłodnicza nie może funkcjonować bez wspomagania ze strony aury; aby płyta lodowiska była zdalna do użytku, warunkiem koniecznym jest pięć kolejnych dób z temperaturą bliską zeru.

Jesienią 2008 roku wybudowano bandy wokół miejsca, na którym wylewane jest lodowisko. Wykonawcą bandy była firma Fair Play z Nowego Targu. Zwiększono w ten sposób komfort trenującym na obiekcie hokeistom.

Tak przygotowany obiekt oddano do użytku 31 grudnia 2008 roku.

W sezonie 2008/2009 lodowisko czynne było w poniedziałki i środy od godziny 10.00 do 19.00, w pozostałe dni od 10.00 do 20.00, wieczorami wykorzystywane było przez drużyny hokejowe. Ceny biletów w sezonie – normalny: 4 złote, ulgowy: 3 złote, wypożyczenie łyżew w wypożyczalni: 2 złote za godzinę.

OBIEKTY SPORTÓW SIŁOWYCH

Salon ćwiczeń siłowych, rekreacyjnych i rehabilitacyjnych przy ulicy Grudzielskiego

Salon ćwiczeń siłowych, rekreacyjnych i rehabilitacyjnych Ilony Czelusty (pierwotnie JURAND) usytuowany jest przy ulicy Kazimierza Grudzielskiego 5. Obiekt do użytku został oddany 2 września 1991 roku. Kilka dni wcześniej – 31 sierpnia 1991 roku – Ilona i Jacek Czelusta zakupili do salonu sprzęt o wartości 31 999 tysięcy złotych. Sprzedawcą niezbędnego oprzyrządowania była firma Matmarco z Warszawy.

W skład obiektu o powierzchni 60 m² wchodzi następujące pomieszczenia: sala ćwiczeń siłowych, kącik aerobowy, bar, szatnia, sanitariaty – dwa natryski i ubikacje. Przed modernizacją siłownia posiadała także saunę, a oferta obiektu obejmowała też usługi masażu.

Salon kilkakrotnie w ciągu kilkunastu lat swojej działalności przechodził modernizację, kiedy to oprócz bieżących remontów przeprowadzano wymianę sprzętu. W siłowni wykorzystywano sprzęt marek: York, Hess i Ketler.